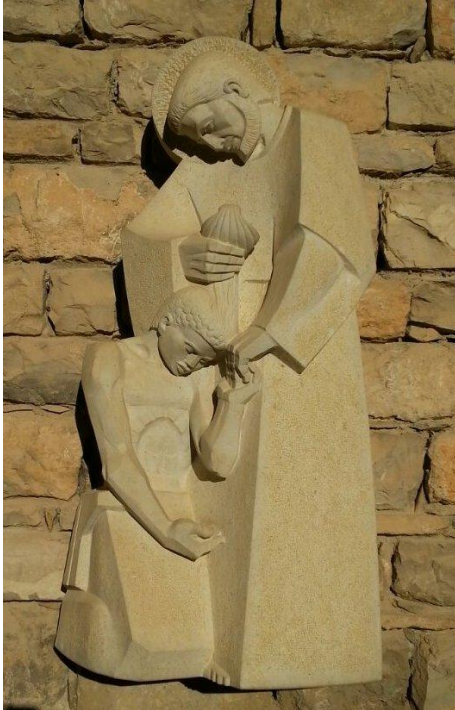

HOMILIA EN LA CELEBRACIÓ DE SANT PERE CLAVER Església del Sagrat Cor de Barcelona, 9 de setembre de 2014

Benvolguts germans i germanes,

1) Admirats

Avui estem en un dia de festa gran per als jesuïtes i amics i col·laboradors de Catalunya, ja que un fill d'aquesta terra ha fet grans, grans coses per als darrers, per als més pobres i abandonats de la seva societat. Una persona, sant Pere Claver, que, com diu en una de les seves cartes, on explica el que feia amb els esclaus negres, "estiguérem parlant-los, no pas amb la llengua, sinó amb les mans i les obres".

Podem veure aquest home, com diu en les seves cartes, "començava a fer tantes demostracions com pot fer la nostra naturalesa per alegrar un malalt". Imagineu per un moment l'escena de Pere Claver amb un grup de malalts africans, ben perduts a Amèrica, malalts per les terribles condicions del seu viatge... El podem imaginar fent gestos, bromes, acariciant, curant les ferides, traient la suor dels seus fronts, netejant els seus cossos prims i tremolosos... i intentant alegrar aquelles persones plenes de por i de patiment. Contempleu-ho amb la imaginació!

És impressionant aquest testimoni de compromís pels que gairebé no eren ni considerats com a persones, pels darrers, pels que no figuraven per a res... un compromís que els seus propis companys moltes vegades tampoc no entenien.

Així doncs, ens trobem avui en la festa d'un gegant de la humanitat, d'una persona que amb la seva vida i compromís ens interpel·la, i molt.

2) Interpel·lats

Sobre tot ens qüestiona en dies com els nostres en els que també, com segurament sempre, el que preval és el "no em compliquis la vida" i el "si això em beneficia... millor, no?" I també, expressions com: "total, els més pobres, uix... quina pudor, quina por, quina repugnància... No m'emboquis, que tot això em fa molta por i em treu 'de la meua zona de confort".

I això, penso, que ho podem dir a nivell personal i, també, institucional.

Sí, fàcilment, la societat ens porta i valora el propi benestar, trobar-se un mateix bé.

I testimonis com sant Pere Claver, o els que treballen amb i pels darrers, ens mostren que en aquests darrers hi ha molta humanitat, que en aquests oblidats hi ha, potser, un tresor amagat que estem cridats a descobrir.

Ja ho diu Isaïes en el text que hem proclamat: "No els defugis, que són germans teus". Sí, potser, el que ens cal és fer el pas per veure en aquests darrers no només incomoditats, perills i pors, sinó passar a veure en ells germans nostres.

Potser si fem així, no ens serà indiferent el que els passa, als darrers. Potser, si fem així, les nostres prioritats, la nostra atenció, els nostres desigs per al nostre món, tindrà present el que passa amb els darrers. Potser així, ens convertirem en persones compromeses per un món més humà, més just, més com Déu somia.

Potser, si ens deixem interpel·lar per la sort dels darrers de la nostra societat, serem capaços de ser com sant Pere Claver: un interrogant que qüestiona coses que semblen ben naturals a la societat del moment. En el segle XVI-XVII es veia natural l'esclavatge. Ara, ens semblen naturals coses, que a les properes generacions els escandalitzaran, com per exemple, que

tenint els recursos per fer-ho, hi hagi tantes persones tan precàries i arraconades. Que hi hagi en els nostres barris infants i joves, i famílies, en situacions tan precàries i de futur ben dubtós. O, per exemple, que posem cada cop més barreres als altres, que ens tanquem als que ens envolten, que ens protegem tant, que finalment ens aïllem.... a nivell d'Estats i a nivell de família, de feina, de llar...

Potser ens podem preguntar nosaltres, com a comunitats, com a institucions, com a persones, com ens deixem interpel·lar per la figura tan potent de sant Pere Claver.

3) Cridats

L'evangeli d'avui diu també coses molt notables: "No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió..." Sí, és important veure que, de vegades, en la vida, el que hem de fer és descobrir que no som els protagonistes de tot. No som nosaltres que 'optem' per seguir els camins de Jesús, o per treballar per la justícia social, pel nostre món... No. Potser, en alguna ocasió, podem descobrir que "sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat una missió...". I això val tant per a nosaltres, com per a les nostres institucions i comunitats...

Potser algun dia descobrim que el Senyor Jesús té per a cadascun de nosaltres un somni, una missió, un espai d'amor que només nosaltres podem omplir en el nostre món... I aquesta és una experiència que tots podem fer. No només els grans sants com sant Pere Claver.

Tots podem veure que tenim un somni de Déu per a nosaltres, per a mi.

Quin somni té el Senyor per a la nostra escola, per al nostre Centre social o de reflexió o pastoral, la nostra universitat, la nostra comunitat...? Avui, que comencem el curs és potser un bon dia per veure-ho a la llum del Senyor.

I a nivell personal podem pensar, cadascú, cada dia, en acabar la jornada: "he fet avui el que el Crist, el Senyor desitjava que jo fes, el que el bon Déu somiava per a mi que fes en aquest dia?"

Això ens pot ajudar molt a veure una cosa preciosa, i és que cadascú, cada persona, cada institució, té quelcom d'únic, d'irrepetible, i cada dia té alguna cosa concreta i bona per aportar d'amor al nostre món.

Confiam que la nova estructura de la Província jesuïta d'Espanya, amb la seva estructura d'arrelament local a través de les comunitats, plataformes locals i la territorial de Catalunya, pugui ajudar que tots nosaltres, com a persones enviades en missió i les diverses institucions, siguem bones servidores d'aquesta crida que se'ns fa avui.

4) Seguint el camí de Jesús

Recordem com Jesús ens diu: "el meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat"... Sí, aquest és el seu somni per a cadascú de nosaltres, cada dia: estimar els altres... Però no de qualsevol manera, sinó d'una ben concreta: "com jo us he estimat".

Estem convidats, així, a veure que també hi ha un 'com' que és important, un 'com' que és Jesús qui ens el mostra. És Jesús, el Senyor, qui ens pot ensenyar i inspirar a veure 'com' puc jo portar amor, pau, esperança, fortalesa, tendresa, justícia, veritat, bondat, bellesa... i no en general, sinó avui, en aquest dia irrepetible, que té lloc en la meva vida, que és irrepetible.

Que el Senyor ens ajudi, doncs, a aquestes dues coses:

- deixar-nos inspirar per figures com sant Pere Claver, que es comprometen pels més ignorats, i que ho fan, més amb les obres i les mans, que amb les paraules;

- que ens ajudi també a veure el fet preciós que cadascú de nosaltres és únic, i té una missió única en el nostre món: la de posar en aquell espai que em correspon, l'amor que ningú altre pot posar allà.

Que el Senyor ens acompanyi, i que la intercessió de sant Pere Claver ens hi ajudi. Amén.

Llorenç Puig, SJ
Delegat Jesuïtes Catalunya